

„DYMOVKASTA“

*Puhe VKP(b):n Keskuskomitean Orgbyroon istunnossa¹²
tammikuun 26 pnä 1925*

Ennen kaikkea kysymys Sosnovskista, vaikkei se olekaan keskeisin kysymys. Häntä syytetään siitä, että hän on jossakin lehdistössä muka väittänyt sellaista, että koko neuvostokoneisto, jopa -järjestelmäkin, on lahonnut. Minä en ole sattunut lukemaan sellaisia väitteitä, eikä kukaan ole sanonut, missä Sosnovski on sellaista kirjoittanut. Jos hän olisi jossakin sanonut, että Neuvostojen järjestelmä on lahonnut, niin hän olisi vastavallankumouksellinen.

Tässä on hänen kirjansa. Siinä sanotaan: „Kun en tunne riittävän hyvin Ukrainan maaseutua, en lähde päättelemään, missä määrin Dymovka on tyypillinen koko ukrainalaiselle maaseudulle. Päätelköt siitä ne, jotka tuntevat paremmin Neuvosto-Ukrainaa. Kuitenkin rohkenen väittää, että Dymovka ei ole suinkaan poikkeus. Paikallisesta lehdistöstä, keskusteluista toimitsijoiden kanssa, kohtauksista talonpoikain kanssa ja eräistä käsiini sattuneista asiakirjoista olen huomannut, että „dymovkalaisuuden“ aineksia on ripoteltuna muuallakin maakylissä“.

Tämä on varsin lievästi sanottu, eikä tässä ole puhetta mistään neuvostojärjestelmän tai neuvostokoneiston rappeutuneisuudesta kokonaisuutena ottaen. Siksi Sosnovskia vastaan tehdyt syytökset, joita valiokunta tai yksityiset toverit ovat tehneet, ovat vääriä. Väittäköönpä sitä sitten läänikomitea, piirikuntakomitea, valiokunta tai yksityiset henkilöt, se on samantekevää, sitä ei ole millään todistettu, eikä siitä ole asiakirjoja.

Päinvastoin, tahtoisin todeta, että tässä on Sosnovskin ansiota. Siitä ei kukaan sanonut mitään. „Pravdan“ ansiota, Sosnovskin ansiota, Demjan Bednyin ansiota on se, että heillä oli miehuutta nostaa esiin kappale elävää elämää ja näyttää se koko maalle,— tämä ansio on ehdottomasti pantava merkille. Siitä meidän on puhuttava eikä siitä, että he ovat menneet äärimmäisyyksiin.

Sanotaan, että Sosnovski on mennyt äärimmäisyyksiin. Mutta sellaisissa tapauksissa, kun on olemassa yleinen taipumus liiallisen virallisuuden suuntaan, samalla kun mätäpaiseita kuitenkin piilee siellä jossakin ja pilaavat koko työn, sellaisissa tapauksissa pitääkin mennä äärimmäisyyksiin. Pitää ehdottomasti. Se on välttämätöntä. Eikä siitä ole muuta kuin pelkkää etua. Tietysti eräitä siten loukkaat, mutta asialle se on vain eduksi. Emmekä me voi saada parannusta asioihin loukkaamatta jossain määrin joitakin yksilöitä.

Pääkysymys tässä tapauksessa ei mielestäni ole se, että on murhattu maaseutukirjeenvaihtaja, eikä edes sekään, että meillä on Dymovka,— kaikki se on sangen paha, mutta pääasia ei kuitenkaan ole siinä. Pääasia on siinä, että paikalliset työntekijämme paikotellen

maaseudulla, kunnissa, piireissä ja piirikunnissa, tuijottavat vain Moskovaan haluamatta kääntää huomiotaan talonpoikaistoon ja ymmärtämättä sitä, ettei se riitä, että ollaan hyvissä suhteissa Moskovan kanssa, vaan että on osattava saada aikaan hyvät suhteet myöskin talonpoikaistoon. Juuri siinä on pahin virheemme, siinä on päävaara työssämme maaseudulla.

Monet työntekijöistä puhuvat, että meillä keskuk- sessa on tullut muotiin pitää uudenlaisia puheita maaseudusta, että se on — diplomatiaa ulkomaailmaa varten, ettei meillä muka ole vakavaa ja järkkymä- töntä halua parantaa politiikkaamme maaseudulla. Ja sitä minä pidän kaikkein vaarallisimpana. Jos tove- rimme paikkakunnilla eivät ota uskoakseen, että me olemme ryhtyneet vakavasti juurruttamaan toimitsi- joihimme uutta suhtautumista maaseutuun, talonpoi- kaistoon, jos he eivät huomaa sitä eivätkä halua uskoa siihen,—niin se on mitä pahin vaara. Paikallisten työntekijäin tällainen mieliala on murrettava, suuntaa on käännettävä jyrkästi toiselle taholle, jotta meidän politiikkamme maaseudun suhteen käsitettäi- siin todella vakavaksi ja ehdottoman tarpeelliseksi,— sitä meillä nyt tarvitaan.

Meillä on olemassa kolme liittolaista: kansainväli- nen proletariaatti, joka ei pidä kiirettä vallankumouk- sen tekemiseen; siirtomaat, jotka alkavat sangen hitaasti liikehtiä, ja talonpoikaisto. Tässä yhteydessä en puhu neljännestä liittolaisesta, s.o. selkkauksista vihollistemme leirissä. On vaikea sanoa, milloin kan- sainvälinen vallankumous lähtee liikkeelle, mutta kun se kerran lähtee liikkeelle, niin siitä tulee ratkaiseva tekijä. Milloinkaan siirtomaat lähtevät liikkeelle, sitäkin

on vaikea sanoa,—se on sangen tärkeä ja vaikea kysymys, josta on vaikea sanoa mitään varmaa. Mutta talonpoikaiston kanssa me jo teemme työtä,—se on kolmas liittolaisemme, ja sitäpaitsi sellainen liittolainen, joka antaa meille jo nyt suoranaista apua, antaa armeijan, viljan y.m. Me teemme työtä yhdessä tämän liittolaisen kanssa, s.o. talonpoikaiston kanssa, sen kanssa me rakennamme sosialismia, hyvin taikka huonosti, mutta rakennamme joka tapauksessa, ja meidän on osattava antaa arvo tälle liittolaiselle juuri nyt, erikoisesti juuri nyt.

Juuri siksi me asetammekin nyt työssämme etualalle talonpoikaista koskevan kysymyksen.

On sanottava, että politiikkamme nykyinen suunta on uusi suunta, mikä merkitsee uutta linjaa politiikkassamme maaseudun suhteen sosialismin rakentamisessa. Tätä eivät toverit halua ymmärtää. Ellei tätä perusasiaa ymmärretä, niin meillä ei tule mikään työ sujumaan, meillä ei tule olemaan minkäänlaista socialistista rakennustyötä. Ja koska toverimme, unohtaen tämän pääasian, viehättyvät katsomaan asioita siitä omasta, niinsanoakseni, virastollisesta näkökulmasta, että Moskovalle pitää näyttää „tavara parhaalta puoleltaan“, että meillä on muka kaikki kunnossa, että on salattava kipeät kohdat, ettei muka tarvita arvostelua, koska se saattaisi huonoon valoon paikallisen vallan, paikalliset työntekijät,—koska tällaisia puheita liikkuu, niin minun nähdäkseni ne ovat perustana mitä pahimmalle vaaralle. Siitä on tehtävä loppu ja tovereille on sanottava, ettei saa pelätä elämän eri puolien tuomista päivänvaloon, olkootpa ne kuinka epämiellyttäviä tahansa. Meidän pitää ohjata tovereitamme siihen suun-

taan, etteivät he katsoisi ainoastaan Moskovaan, vaan oppisivat kääntämään kasvonsa talonpoikaistoon, jota he palvelevat, etteivät he salaisi mätäpaiseita, vaan päinvastoin auttaisivat meitä saamaan ilmi virheemme, voittamaan ne sekä tekemään työtä siihen suuntaan, jonka puolue on nyt viitoittanut.

Joko tahi (olen jo monta kertaa puhunut siitä): joko me ryhdymme yhdessä puolueettoman talonpoikaiston kanssa, paikallisten neuvosto- ja puoluetoimitsijoittemme kanssa itse arvostelemaan itseämme parantaaksemme työtämme, tahi talonpoikain tyytymättömyys karttuu yhä ja purkautuu julki kapinoina. Ottakaa huomioon, että uusien olojen pohjalla, uuden talouspolitiikan oloissa, Tambovin tai Kronstadtin tapahtumain¹³ uusiintumisen mahdollisuus ei ole suinkaan suljettu pois. Taka-Kaukaasian kapina, Gruusian kapina¹⁴, oli vakavana varoituksena. Sellaiset kapinat ovat mahdollisia tulevaisuudessakin, ellemme opi voittamaan ja tuomaan julki kipeitä kohtiamme, jos luomme ulkonaisesti sellaisen kuvan, aivan kuin kaikki olisi kunnossa.

Juuri sen vuoksi olen sitä mieltä, että täällä ei ole puhuttava niiden eri kynäilijöiden puutteista ja liiallisesta innostumisesta, jotka paljastavat työssämme esiintyviä epäkohtia, vaan on puhuttava heidän ansioistaan.

Tässä minun onkin siirryttävä kynäilijöitämme, kirjeenvaihtajiamme koskevaan kysymykseen. Mielestäni me olemme tulleet ajankohtaan, jolloin yhtenä tärkeimpänä vipusimena maaseudulla suorittamamme rakennustyön parantamisessa, epäkohtiemme esiintuomisessa ja siis neuvostotyön oikaisemisessa ja paran-

tamisessa voivat olla työläis- ja maaseutukirjeenvaihtajat. Me emme ehkä kaikki sitä käsitä, mutta minulle on selvää, että työmme parantaminen pitää aloittaa juuri tästä. Nämä ihmiset, jotka valtaosaltaan ovat vaikutelmaherkkiä, joita innoittaa totuuden kipinä, jotka haluavat paljastaa, haluavat hinnalla millä hyvänsä poistaa puutteitamme, henkilöt, jotka eivät pelkää luoteja, juuri heidän on mielestäni oltava yhtenä tärkeimmistä vipusimista epäkohtiemme esiintuomisessa sekä puolue- ja neuvostorakennustyömme parantamisessa paikkakunnilla.

Juuri tämän vuoksi pitää kuunnella, mitä nämä toverit sanovat, eikä moitiskella lehdistömme työntekijöitä. Heidän kauttaan, aivan kuin jonkinlaisesta ilmapuntarista, joka kuvastaa välittömästi rakennustyömme puutteita, me voisimme saada ilmi ja korjata paljon puutteitamme.

Keskuskontrollikomitean suhteen olen sitä mieltä, että se on tehnyt ylipäänsä oikeaan osuvan päätöslauselman. Jotain olisi ehkä pitänyt parannella ja muotoilla toiseen sanamuotoon.

Lehdistössä on Dymovkaa koskevaa asiaa valaistava siten, että toverimme ymmärtäisivät, mistä tämä kaikki johtuu. Kysymys ei ole siitä, että on murhattu maaseutukirjeenvaihtaja, eikä semmitenkään siitä, ettei loukattaisi puolueen piirikuntakomitean tai läänikomitean sihteeriä, vaan siitä, että maaseudulla tapahtuvan sosialistisen rakennustyömme parantaminen saataisiin oikeille raiteille. Se on pääasia. Siitä on kysymys.